

[Knud Bro.]

større frihed og rimelighed i den balance, jeg før omtalte, i forhold til andre grupper af unge.

Med hensyn til forældreindkomsterne har det princip naturligvis også generet os vældigt, at man skulle bryde med forældrene, hvis indkomsten lå over en ikke særlig høj grænse. Det er selvfølgelig et forkert princip, og det er et princip, vi må vende os imod; det er et princip, som må væk.

Med hensyn til demokratiseringen vil jeg også gerne understrege, at det er en af de ting, som er formålet med hele det arbejde, der finder sted omkring dette lovforslag. Hvis jeg må citere Danske Studerendes Fællesråds pjece, så hedder det heri:

„Kun 10 pct. af de studerende i 1964 kommer fra arbejderhjem, der udgør 43 pct. af befolkningen, mens børn af akademikere og andre højt uddannede — der udgør 9 pct. af befolkningen — dominerer med 35 pct. af de studerende.“

Jeg vil dog gerne understrege, at når man siger, den statistik skal fortolkes sådan, at vi skal have studentertiløn, så er det efter min opfattelse ikke rigtigt. Hvis vi ser på tallene, så er disse tal for arbejderbørnenes deltagelse i de højere uddannelser fra 1947 til 1964 vokset fra 8 til 10 pct., endskønt betingelserne er blevet langt bedre. Vi har lov til, og vi har pligt til at spørge os selv: hvordan kan det være, at vi ikke kommer igennem her? Hvorfra mangler inspirationen? Hvad er der galt i systemet, og hvorledes kan det være, at vi ikke kan bryde denne cirkel, som vi er lukket inde i på dette område?

Jeg vil gerne nævne to ting, som måske kan være med til at lede os på sporet. Det ene er, at vi må ikke glemme, at demokratiseringen finder ikke sted, hvor vi her i huset bestemmer, gennem ungdommens uddannelsesfond; demokratiseringen finder sted, hvor forældrene bestemmer, nemlig helt nede i de første præliminære skoleår, hvor de 330.000, som hverken kan stemme eller skrive eller demonstrere, befinder sig.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at vi skal måske i højere grad, end vi hidtil har været det, være opmærksom på, at der mellem folkeskolen og universitetet måske er en større kløft, end vi kunne ønske. Danmark er vel det eneste land i verden, hvor folke-

skolelærerne ikke har været på universiteterne, ikke har stiftet nærmere bekendtskab med dette miljø. Jeg tror, at der er fejl på begge sider, når vi taler om et sådant skel mellem folkeskolen og universitetet, men jeg tror, at det er på høje tid, vi får sat ind på at modvirke dette skel, også fordi vi har brug for en bedre rådgivning om de højere uddannelser, tror jeg, i folkeskolen. Det gælder i hvert tilfælde, hvis vi skal ind på et princip med legater frem til en myndighedsalder og derefter lån. Så får vi brug for folk, der kan forklare, hvad det egentlig vil sige at investere i en uddannelse, på samme måde som man investerer i andre ting.

Jeg vil gerne sige én ting til, og det ligger mig meget stærkt på sinde. Det er usagligt og urealistisk at bilde nogen ind, at man ved et enkelt lovforslag kan løse de problemer, der ligger her. Det er hele strukturproblemet. Så længe vi ikke er igennem med en strukturløsning, en strukturændring, kommer vi heller aldrig til vejs ende med dette her. Vi kan gøre det meget bedre, men vi kan ikke løse problemet, før vi får en strukturændring.

Jeg vil gerne nævne en række af de punkter fra DSFs pjece, som vi er enige i, og som jeg tror er vigtige for os at tage fat på. Det er for det første en omlægning af pensum. For det andet et hurtigere studieforløb. Her siger man: ja men viden samles op, fordi vi stadig forsker osv. Men det gælder i hvert fald ikke sprogstudierne, som også er forlænget med et par år. Punkt 3) opdeling i grunduddannelse og videreuddannelse. 4) Eventuel indførelse af mellemgrader. Det lægger jeg megen vægt på; vi mangler disse mellemgrader, vi mangler et mere smidigt system både i erhvervsliv og centraladministration. 5) En forøgelse af semestertiden. Det er fuldstændig urimeligt, at studerende skal holde 4 måneders sommerferie og 1 månedes vinterferie. Det er den eneste befolkningsgruppe, der gør det, og når man så ikke engang er glad for det selv, så skulle dette system ikke opretholdes. Endelig 6) en bedre rådgivning og vejledning. Hvis vi når igennem med en sådan reformering af uddannelsen, så vil det være lettere at støtte, så vil det være muligt at støtte generelt — hvad det ikke er i dag — og så vil erhvervsarbejde af sig selv falde væk. Der er en sammenhæng mellem uddannelses-